

Θέατρο Κοτοπούλη «'Ελευθέρα Σκηνή» :
Λένορμαν «Σιμούν», Γεβράϊνώφ «'Η Κωμω-
δία τῆς Εὐτυχίας».

Τὸ «Σιμούν» εἶναι ἀναμφισβήτητα τὸ πιὸ ἀνθρώπινο ἔργο τοῦ Λένορμαν καὶ τὸ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς ἐπαναστατικῆς τάσης ποῦ διαπνέει τὸ πρωτοποριακὸ γαλλικὸ θέατρο.

Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Λένορμαν ζητάει νὰ μᾶς δώσει τὸν ἀνθρώπινο πόνο ὅσο πιὸ πλατύτερα μπορεῖ. Ἡ μοῖρα ποῦ κυβερνάει τοὺς ἀνθρώπους, στροβιλίζει τὶς ζωὲς κι' ἀνακυκλώνει τὰ πάθη, τὶς δυστυχίες καὶ τὶς λαχτάρες μᾶς μοιάζει μὲ τὸν καφτερὸ κυκλῶνα τῆς ἐρήμου, τὸν «Σιμούν» ποῦ σηκώνει βουνὰ ἄμμου, θάβει καραβάνια ὀλό-

κληρα στὸ διάβα του, φέρνει καταστροφὲς καὶ συμφορὲς ἀμέτρητες. Ἄλλοι χαροπαλεύουν μὲ τὸν σιμούν τῆς μοῖρας γιὰ νὰ κρατηθοῦν καὶ γίνονται κι' αὐτοὶ ὅ,τι οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου στὴν ἐρημο, ἄλλοι μένουν ἀσυγκίνητοι κι' ἀφίνουν νὰ περάσει ἀπὸ ἐπάνω τους ὁ σίφουνας ποῦ ἀνδὲν τοὺς θάψει τοὺς ἀφίνει ἀπείραχτους κι' ἄλλοι παρασύρονται μαζὺ μὲ τὸν ἀνεμοστρόβιλο κι' ἀφίνονται νὰ γίνουνε παιγνίδια τῆς μοῖρας. Ὅλοι πονᾶνε τὸν πόνο τῆς ἀδυναμίας, τῆς κακομοιριάς, τῆς ἀνικανότητος, μὰ ἄλλοι τὸν τραγουδᾶνε ἄλλοι τὸν μοιρολογᾶνε κι' ἄλλοι τοῦ πετᾶν μιὰ βλαστημιὰ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πλᾶνο ποῦ πῆγε νὰ περιλάβει στὸν «Σιμούν» τοῦ ὁ Λένορμαν. Δέ μπορεῖ νὰ πει κανεὶς ὅτι πέτυχε στὴν ἐντέλεια νὰ κλείσει μέσα σὲ λίγες εἰκόνες ὅλον τὸν ἀνθρώπινο πόνο ἔκλεισε ὅμως ἓνα μεγάλο κομμάτι πόνου μέσα στὸ ἔργο του κι' αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ τὸν κατατάξει στὴν πρώτη σειρά τῶν συγγραφέων τῆς γενιᾶς μᾶς. Τὰ πρόσωπα τοῦ Σιμούν δὲν εἶναι σὰν τὰ «σαιζπηρικὰ ὀλοκληρώματα», δὲν εἶναι δηλαδή οἱ αἰώνιοι ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι τῶν ἀνθρώπων μὲ τὶς λαχτάρες, μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς δυστυχίες τους ὅλοι. Ὑπάρχουν ὅμως μέσα στὰ δημιουργήματα τοῦ Λένορμαν καὶ ζωντάνια καὶ ἀλήθεια τόση ποῦ νὰ μὴ στέκονται ἀπλὰ νευρόσπαστα, συμβατικὰ ἀνθρωπάκια φτιαγμένα μόνο γιὰ τὸ παλκοσένικο. Ἡ Ἀἰσά ἡ πρωτόγονη γυναῖκα, ὁ ἐλεγκτῆς ποῦ θέλει νὰ νικήσει μὲ τὴ θέλησή του τὴ μοῖρα, ὁ νέος παραλήπτης ποῦ ἀφίνεται στὰ πάθη του, ὁ εἰσπράκτωρ ποῦ ζητάει στὴν ἀλλαγὴ τὴν εὐτυχία, ὅλοι εἶναι καταδικασμένοι νὰ στροβιλιστοῦν καὶ νὰ χαθοῦν στὸ μοιραῖο σιμούν κι' ὅμως δὲν παύουν νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ξεχωριστὴ ὁ καθένας, μιὰ ζωντανὴ καὶ ἀληθινή.

Δυστυχῶς δὲ μπορῶ νὰ γράψω πολλὰ πράγματα—ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσα—τόσο γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση τοῦ Σιμούν. Ἴσως κάποτε ἄλλοτε μπορέσω νὰ μιλήσω γενικώτερα γιὰ τὴν σχέση τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐνὸς ἔργου μὲ τὴ «μανιέρα» του, ἀναφέροντας τὶς μανιέρες τῶν πρωτοπόρων συγγραφέων καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Λένορμαν καὶ τοῦ Καντιγιόν.